

Sermo

LXXXI.

Modo accepit regul' gaudiū sup gaudiū ⁊ ibat gaudens sperans de verbo dñi qd filiū suū sanūz inueniret ⁊ mō audiens p nūcios qd viuēt repletus est mirabili gaudio. De' me' qd est hoc qd homo de filio h̄z carnem morituro tantam habet sollicitudinem qd sit san' diues fort. potens hōrabilis ⁊ de aia in eternum victura qd bona ⁊ bonis op̄eribus plena. vita eterna digna. nullam videt habere curaz. Certe h̄ p̄ce dit ex duobus scz ex defectu fidei quia homines paz aut nihil credūt de alia vita ideo soluz de p̄nti solliciti sunt. ⁊ ab indiscreto amore mūdi qui ē circa diuicias inanes leticias ⁊ gl̄e mūdane blandicias. Et iō volenti saluare animam. necesse est primo habere fidem magnaz ⁊ veram. Sc̄do d̄z ponere in deo dilecōez suaz. Tertio d̄z habere continue morū. sue memoriā. Quarto d̄z considerare qd expectet su' dei post hanc miseriam quia vitam eternaz. ineffabilem gl̄am. sempiternā leticiam. Tūc. n. vilescunt hōi oia terrena quando diligēt attendit que et quāta sibi parant in celis. Qui sic fecerit bt̄us erit. Sequit' qd regulus audit. X̄bis nuncioz quesuit ab eis qua hora fili' melius hūisset. i. fact' fuerat san' Qui dixerēt heri hora vij. i. in meridie reliq̄t eū febr̄. Et pater statiz agnouit qd illā hora erat qua dixit ei iesus fili' tu' viuit Et p̄ueniens regul' domū celebrato gaudio cū filio suo quē recepat de morte ad vitam. diuocauit oēs de familia sua narrans sanctitatem et virtutem xp̄i et quomodo sic longe distans a filio sanauit eum solo verbo. imo qd plus est tanta fuit virtus verbi xp̄i qd q̄ cito exiuit verbum de ore xp̄i tam cito sanat' fuit filius me' et sic qui p̄ri' non credebat in xp̄m mō facto miraclo credit in ip̄m ita qd ip̄e et fili' et oēs de familia publica voce confessi sunt se credē eū esse filiū dei et saluatores mundi Ecce quale miraculum secutū ē ad p̄mā. In primo sanat' ē vn' in corpore. In isto sanati sunt multi in anima. Et sic bñ oñdit qd ē ver' medic' animaz et corpoz. Et qui ab isto medico in aīa sanat' fuerit in die iudicij p̄fectam sanitatez recipiet et aie bt̄itudinem.

Dñica xxiii. p̄ penth.

226
Simile est regnū celoz hōi regi qui voluit rationem ponere cum suis suis Mat. xvi. X̄ps in hoc euāgelio oñdit nobis duo. Primo sub figura cuiusd' regl. oñdit qn̄ta sit abundantia dñe misericordie vt null' p̄ccoz timeat recurrē ad suū bonitac. sue quia ip̄e parat' est facere maiorēz mīaz q̄z hō postulet speret vel desideret. et quanta sit seueritas diuine iusticie vt hō time